

8 MYSTIK

8.1 *Mystikens väsen*

¹Högre emotionalstadiet (emotionala attraktionsstadiet), egentliga kulturstadiet, har man även kallat mystikerstadiet. Individens gör sitt inträde på detta stadium med förvärv av 48:3-medvetenheten.

²Till de egentliga mystikerna borde räknas endast de som avverkat civilisationsstadiets princip tänkande (47:6) och sedan förlora sig i den för hithörande mentala kontroll oåtkomliga fantasien (begärbetonade tanken) i högsta emotionala molekylarslagen (48:2,3).

³Extasen, den emotionala dynamik, som tycker sig kunna famna oändligheten, innebär att fantasien blir suverän och tror sig vara allvetande och allsmäktig. Fantasien tror sig kunna nå fram till "tillvarons innersta", och däri ligger dess illusivitet.

⁴Den verkliga mystikern måste ha nått civilisationsstadiets högsta mentala nivå. Men detta behöver ej komma till synes, emedan intelligensen ofta förblir latent, eftersom den kan bli hinder för förvärv av högsta emotionalitet.

⁵Egentligen borde mycket även i filosofien räknas till mystiken, i varje fall metafysiken utanför logiska kontrollen. Många, som uppnått humanitetsstadiet med dess perspektivmedvetenhet (47:5), ha alltför lätt att återfalla i mystiska betraktelsesätt.

⁶Även esoteriker använda vid behov emotionala dynamiken. Men detta sker avsiktligt och med full vetskap om dess emotionala natur. När individen blivit kausaljag och emotionalhöljets innehåll av involutionsmateria definitivt upplösts, har jaget andra energimöjligheter och behöver icke anlita emotionalvärldens resurser.

⁷Mystikerstadiet är ett stadium filosofer, psykologer och pedagoger saknat erfarenhet av och följaktligen aldrig förstått, och det torde dröja åtskilliga tusen år, innan de "60 procenten" (den majoritet, som har utsikt bli kausaljag i innevarande klotperiod) uppnått detta utvecklingsstadium.

⁸Mystikens väsen är instinktiva tendensen till enhet, första uttryck för ännu övermedvetna föränningen av individens delaktighet i kollektivmedvetenheten. Den medför också instinktiva vissheten om "odödlighet". Övermedvetna dragningen till det goda, sanna, sköna gör sig alltmer gällande. Tendensen till separation ersätts med strävan till enhet med allt.

⁹Mystikerstadiet är emotionala attraktionsstadiet, attraktion till alla människor, oberoende av ras, nation, kön, religion etc. Mystikern har således höjt sig över dogmatiska religionsstadiet med dess fanatism, hat och intolerans. I regel använder mystikern välbekanta religiösa beteckningar. Men dessa ha förlorat sitt ursprungliga dogmatiska innehåll och äro närmast symboler för oåtergivbara verkligheter.

¹⁰Alla religioners mystiker uppvisa likartade drag, de må vara kristna, muslimer, buddhister eller hinduer. Den emotionala attraktionens yttringar äro desamma hos alla. De äro helgonlika till sitt väsen. Deras fantasiers expansion i "oändligheten" medför en känsla av absolut realitet, och de uppleva sin enhet med och uppgående i gudomen.

¹¹Mystikern kan i sina högsta tillstånd, det högre emotionala (48:2,3), under meditation på alltings enhet påverkas så starkt av hithörande attraktionsvibrationer och fantasien utvecklas så mäktigt, att han kan förverkliga enheten, åtminstone uppleva enheten med sin fantasiskapelse av gud eller "den älskade".

¹²Mystikern kan lyckas vitalisera kausalhöljets enhetscentrum (i 47:2). Därmed får han möjlighet att uppleva spontan kontakt med essentialvärlden och dess medvetenhet (46:7) och få en "injektion" av essentialenergi (i gamla mystiska litteraturen kallad "guds kraft", "kraft av höjden"), vilket ytterligare förstärker enhetskänslan. Men detta är icke tillräckligt. Individens måste begripa vad det är fråga om, måste förstå tillvaron, måste ha utvecklat sin fulla mentala kapacitet, innan han avslutat sin medvetenhetsutveckling i människoriket. Det räcker icke med att

veta sig vara "ett med gud". Man måste också förvärva högsta förnuft. När detta förnuft ingått i enheten, fås visdom, icke förr. Essentialitet förutsätter syntes av högsta emotionalitet och högsta mentalitet.

¹³Mystikern får kontakt med Augoeides men kan icke mentalt fatta hans inspirationer förrän på mentalstadiet. Livet är icke bara känsla av enhet. Det är även högsta förnuft och kunskap om verkligheten, en kunskap, som förutsätter högsta mentalitet.

¹⁴Attraktionen är förstajagets möjlighet till enhet. Men den är icke oskiljaktig enhet med allt. När högsta mentala kunskap förvärvats, består slutspurtens i att med högsta emotionala attraktion förverkliga "visheten" i livet. Därvid upplever jaget sin essentiala medvetenhetsenhet med sin Augoeides och avslutar sin utveckling i människoriket.

¹⁵I det emotionala upplever individen medvetenhetsens enhet, det essentiala i medvetenhetsaspekten. I det mentala förvärvar individen förståelse för materie- och rörelseaspekterna.

¹⁶Ofta blir mystikern poet. De flesta mera betydande poeter äro också mystiker. Har poeten fått erforderlig logisk skolning, så att fantasien kan hållas inom förnuftets gränser, fås möjligheter att formulera sanningar, som tangerar perspektivmedvetenhetsens (47:5) regioner, och därmed också att utföra verk, som komma verkligheten närmare än vad filosofen med sitt princip tänkande (47:6) förmår.

¹⁷De stora skalderna leva i det mentala och betjäna sig av språkets emotionala möjligheter. De små skalderna kastas mellan olika känslolägen (upprymdhet–nedstämdhet, tillit–ångest etc.). Att inse detta är redan det en hjälp till övervinnandet av plågsamma stämningstillstånd.

¹⁸I vår tid beror skaldernas sönderslitenhet på att de sakna hållbar livsåskådning. Ohållbara finnas otaliga. När det hon trott på brister, blir människan olycklig. Mystikerna avsky det enkla, klara, det mentala. De söka det obegripliga, ofattbara och tro att livet är det komplicerade. Det är därför tysken, som i rent nonsens tycker sig se det geniala, är den mest typiske mystikern. Det visar sig också i deras filosofi. Ingen nation har producerat så mycken skarpsinnig och djupsinnig gallimatias.

¹⁹Herbert Tingsten finner i sina memoarer, att Dag Hammarskjöld var en gåta, att han var stor som människa men knappast som internationell politiker på grund av "medveten otydlighet". Tingsten förbiser, att just detta var enda möjliga attityden i F.N:s politiska kaos. Att generellt klandra honom för medveten och omedveten oklarhet är oberättigat. Han framträdde som den mest klarseende i alla möjliga sammanhang. Tydligt har läsningen av postumt utgivna *Vägmärken* påverkat Tingstens omdöme. En mystiker skulle icke längre vara mystiker, om han i djupaste livsfrågorna nått esoterikernas klarhet.

²⁰Det mest betecknande för mystikerstadiet är i emotionalt avseende strävan till attraktion och i mentalt hänseende ökad misstro mot vad som allmänt godtagits såsom sanning eller verklighet. Mystikern får "en känsla av" att så som de lärde säga, så kan det icke vara, och därmed börjar i regel också sökandet efter något annat att hålla sig till. Ty något fast för känslan eller förnuftet måste de ojämförligt flesta ha. Det är på detta stadium han ofelbart blir offer för någon fascinerande teori eller hamnar i någon ockult sekt, såvida han icke förblir sökare, nöjer sig med att uppgå i kärleken till nästan, lever för att tjäna och avstår från alla fantasiens spekulationer, enär han inser omöjligheten för mänskliga förnuftet att förklara det oförklarliga. Han söker då på bästa sätt "fylla sina plikter" där han står.

²¹Till mystiken räknas i det följande alla företeelser, som i medvetenhets hänseende tillhöra det högre emotionala, alltså även indiska yogafilosofien (48:2,3; 47:6,7). Gnana yoga, den mest mentala av yogas, når icke över civilisationsstadiets princip tänkande.

²²Att yogafilosofien kan räknas till mystiken, framgår av yogiernas försök till förklaringar av tillvaron. I själva verket veta de ingenting om mentalvärlden och kausalvärlden, utan allt som ligger över den emotionalvärld de förvärvat objektiv medvetenhet om ("klärvoajans") kalla de

“nirvana”.

²³Till mystikerstadiet höra alla klärvoajanter, eftersom klärvoajans aldrig når över emotionalvärlden. Mental klärvoajans kan förvärvas först i samband med kausal objektiv medvetenhet. I det fallet utgör lägre (47:4-7) och högre (47:1-3) mentalvärlden en enhet.

²⁴Till mystikerstadiet höra de snart sagt otaliga ockulta sekterna, av vilka endast några komma till allmänhetens kännedom: rosenkreuzarsekter av alla de slag, hermetister, gnostiker, platoniker, pytagoreer, antroposofier etc. etc.

²⁵Till mystikerna kan man i vår tid även räkna Steiner och Martinus. Visserligen hade Steiner fått vetskap om en del esoteriska fakta. Men han förblev mystiker, emedan han lät fantasien taga hand om dessa fakta och konstruerade ett system, som icke överensstämde med verkligheten. Steiners utläggning av golgamysteriet visar, att han i verklig förståelse aldrig nådde över mystikerstadiet. Motsvarande kan sägas om Swedenborg. Även Martinus med sin “kosmiska medvetenhet” är en typisk mystiker.

²⁶Spekulationer med esoteriska fakta hamna ofelbart i mystik, vilket alla ockulta sekter utgöra bevis på. Esoterikern spekulerar aldrig utan godtar fakta endast från planethierarkien. Skulle han någonsin tillåta sig att uttala en förmodan, så betonar han detta uttryckligen. Att felaktigheter trots detta kunna insmyga sig, beror på den s.k. mänskliga faktorn (missuppfattning av eller otillfredsställande återgivna fakta). Från detta gå icke ens kausaljag fria.

²⁷Till mystiken kan räknas all mänsklig spekulation bortom vanliga kritiska förnuftet; fantasiens försök att i extas och vision uppleva det ofattbara (“gud”). Det är så långt människan kan komma på egen hand utan esoterik (som är femte naturrikets vetande). Verkliga kunskapen om verkligheten är en. Om den ha alla i högre riken samma uppfattning. Betecknande för människans försök att utan fakta om verkligheten fatta det “outgrundliga” är, att varje mystiker har sin egen uppfattning, olik alla andras.

²⁸Sammanfattningsvis kan man säga, att alla äro mystiker, som icke uteslutande stödjade sig på system av fakta från planethierarkien, system som göra individen till en nykter, saklig, samhällsduglig individ med sunt förnuft, fri från varje slags “religion”, dyrkan av transcendent väsen, och fri från spekulativa tendenser. Han skiljer på vad han vet och icke vet, själv kan veta och icke veta, och godtar bästa mentalsystem endast såsom arbetshypotes. På det sättet skall han genom inkarnationerna snabbast nå målet: kausalvärlden, Platons idévärld, och förvärva den intuition, som gör det möjligt för honom att själv konstatera fakta i de mänskliga världarna och nå vetskap om femte naturrikets existens.

²⁹Det kan icke nog kraftigt betonas, att människan icke är istånd att lösa tillvarons problem och att alla dylika försök (religion, filosofi, vetenskap, ockultism) förbli gissningar. Kunskap få vi endast från dem i femte naturriket. Tyvärr ha vi att motse en tid, då otal charlataner ska utge sig för att vara kausaljag.

8.2 *Mystik, teologi, religion*

¹Teologi tillhör det lägre emotionala, religion tillhör i bästa fall det högre emotionala, mystiken, men icke det högre mentala, när på detta stadium de riktiga verklighetsbegreppen ännu saknas. När dessa förvärvas, blir mystiken istället uttryck för attraktionens vilja till enhet och målmedveten strävan att förvärva enhetsmedvetenhet.

²Man skulle tycka, att teologien borde höra till högre emotionalstadiet. Men så högt ha inga existerande religioner nått, utan de höra samtliga hemma på civilisationsstadiet. Detta gäller även buddhismen såsom folkrörelse med alla de misstolkningar av Buddhas lära skarpsinniga och djupsinniga livsokunnigheten hos de skriftlärde kunnat hitta på.

³Teologi och religion behandlas därför i egna uppsatser i *Livskunskap Fyra*. Det är historieförfalskning, när de få undantagsmänniskor, som lyckats uppnå helgonstadiet (helt andra än de kyrkan “kanoniserat”), anföras såsom bevis för teologiens (kyrkans läras) sanningsenlighet.

⁴Religionens egentliga uppgift är att tillhandahålla en livsåskådning (i största möjliga mån överensstämmande med livslagarna) för dem på emotionalstadiet. Vetenskapens uppgift är däremot att ge dem på mentalstadiet en hållbar världsåskådning. Och dessa två, som skulle hjälpa varandra, äro sinsemellan fientligt inställda. Också ett verk av kyrkofadern Augustinus, en mycket skicklig agent för de svarta. Det är icke planethierarkiens fel, att alla dess försök i den vägen hittills misslyckats. Mänskligheten har valt att låta sig förföras av dem som lovat omätliga egoismens tillgodoseende. Mänskligheten har icke förstått, att enheten är det enda som icke förr eller senare måste medföra katastrof. Hade dessa vilseledda vetat, att de i senare inkarnationer skulle få skörda vad de sått, så hade de handlat annorlunda och skulle fysiska livet kunnat vara ett paradiset. Först i vår tid har det börjat gå upp för eliten, att vi äro till för att hjälpa och icke stjälpa varandra och att "sharing" är lösningen på världsekonomiens problem.

⁵Verklig religion är mystik och mystik är verklig religion. I det högre emotionala är mystiken–religionen undandragen det lägre mentalas påverkan och verkar därför såsom något "bortom allt förnuft". Mellan det högre emotionala och det essentiala ligger för mystikern "oändligheten", i vilken han upplever vad som för honom själv är "verkligheten". Själva upplevelsen är sitt eget sanningskriterium.

8.3 Olika slag av mystiker

¹Det finns många slag av "mystiker". Man kan i stort sett skilja mellan den "opraktiske" och den "praktiske" mystikern. Båda ha övervägande departementen 2, 4, 6 i sina höljen. Den "opraktiske" följer minsta motståndets väg och lever i sina medvetenhetstillstånd. Avsaknaden av tillräckligt starka energier från departementen 1, 3, 5, 7 gör att yttervärlden ej förmår fasthålla hans uppmärksamhet. Den "praktiske" har antingen tillräckligt av extraverterande energier i sina höljen, eller har jaget (på gränsen till humanitetsstadiet) lärt sig "leva på rätt sätt" och därmed skaffat sig lämpliga departement i sina höljen.

²Vad som sagts om introverta typer gäller analogt om de extraverta. Hänsyn måste alltid tas till utvecklingsstadium, livsuppgift ("dharma"), arv, upplevelser i barndomen etc.

³Den religiöse mystikern begår misstaget att lita till en person ("gud") utom sig istället för att förvärva självtillit och självbestämmdhet genom tillit till livslagarna, en tillit, som måste grundläggas genom insikt och erfarenhet enligt lagen för självförverkligande. Han måste lära sig inse, att han enligt Lagen får hjälp, när han behöver och är berättigad till den, och icke genom bön till utomstående.

⁴Den filosofiske mystikern lever för en idé, ett ideal att förverkliga och förvärvar därvid erforderliga attraktionens egenskaper och förmågor.

8.4 Ursprungliga betydelsen av "mystik"

¹Enligt gängse uppslagsböcker avses med "mystik" något obegripligt, outgrundligt, för förnuftet tvivelaktigt. Ordet "mystik" betyder egentligen: hemligt vetande. Det kommer från de grekiska mysterierna, i vilka de invigda erhöilo undervisning om det överfysiska. När sedan den vanliga livsokunnigheten, som tror sig om att veta allting, fick tag på ordet, så gick som det alltid går: begreppet idiotiserades. Samma lärda okunnighet har naturligtvis vetat vad som lärdes i mysterierna, och detta vetande har förvrängt och förlöjligats. Att detta vetande betraktades såsom "heligt", framgår av att det vid dödsstraff var förbjudet förråda något därav till oinvigda.

²De grekiska mysterierna voro från början ett slags popularisering av vetandet i esoteriska kunskapsordnarna. Man lärde om tillvaron av de två närmast högre materievärldarna, den emotionala (48) och den mentala (47), och några fakta om återfödelsen och livet i emotional- och mentalvärld mellan inkarnationerna, esoterikens första grunder. Men eftersom alla auktoriteter (med sällsynt få undantag) äro fysikalister och tro fysiska världen vara den enda existerande, är naturligtvis esoteriken, planethierarkiens lära, för dem idel fantasteri eller finare: "mystik".

³I begreppet "mysterium" ligger att förståelse är möjlig, ifall individen får erforderliga fakta, eller i varje fall att individen såsom människa en gång skall kunna förstå. Det är därför olämpligt att tala om mysterier ifråga om de medvetenhetsslag, som tillhöra högre riken och fullständigt äro utom räckhåll för människan (alla medvetenheter över 46-medvetenhet).

⁴Ursprungligen betydde "mysterium" hemlighet (som förklarades i mysteriespelen) men kom senare att beteckna något oförklarligt, för förnuftet ofattbart. Det är det också för förnuftet på civilisationsstadiet. För "mystikerna" innebar detta oklara något man kunde låta fantasien ta hand om för att låta den sväva ut i oändligheten. Det uppfattades som ett helgerån att beröva mystikern det som allmänt upplevdes som "själens kontakt med gudomen". Den som löste problemet med nyktra fakta antingen ansågs förmäten eller betraktades som antikrist, eftersom mystikern var ur stånd inse förklarings riktighet.

⁵Mystikern förlorar sig i det oåtkomliga, medan däremot sann religion samtidigt måste vara högsta förnuft och klarhet. Planethierarkien är ingen mystisk företeelse liksom ej heller esoteriska världs- och livsåskådningen.

⁶Det finns intet mystiskt i esoteriken. Att man påstått motsatsen, är bara ett av de otaliga exemplen på exoteriska okunnigheten om allt som rör det överfysiska. Kunskapen har måst förbehållas dem som kunnat förstå och levat för att tjäna. Att den fick en språkdräkt, som gjorde den obegriplig för de oinvigda, var nödvändigt, ty risk fanns alltid att manuskript skulle falla i oinvigdas händer. Det skedde också, och så började de lärde spekulera om meningen, och man fick alla dessa fiktioner, som blivit dogmer, stridande mot mest elementära sunda förnuft och enklaste mänsklighet.

⁷(Vad kan man för övrigt vänta av en mänsklighet, som ännu dagligen visar prov på sin omänsklighet? Som klargör, att civilisation är väl förenlig med barbari och saknar förutsättning förstå vad kultur betyder?)

⁸För mystikern (emotionalisten på emotionala attraktionsstadiet) finnas fortfarande "mysterier", emedan han är hänvisad till att tro, övertygelsen må vara hur stark som helst. För esoterikern finnas inga mysterier. Han har kunskap om verkligheten, livets mening och mål, självförverkligandets väg genom tillämpning av livslagarna. Han vet var han befinner sig på utvecklingsskalan och vet vad som återstår att förvärva för uppnående av femte naturriket. Han förnekar icke sitt sunda förnuft utan inser, att detta förnuft är förutsättningen för förverkligandet, att sunda förnuftet är högsta förnuft. Han är definitivt fri från auktoriteter i livshänseende. Han kan icke bli vilseledd av allsköns förkunnelser, profeter av otalet slag. Han har förvärvat självtillit och självbestämmdhet och är "gudomligt likgiltig för allt som sker med honom", ty han vet Lagen. Han lever för att tjäna mänskligheten, utvecklingen och enheten. Han är fullt medveten om att människorna befinna sig på olika utvecklingsstadier med helt olika emotionala och mentala behov och söker hjälpa dem han kan på deras nivå, icke att göra ensidig propaganda för någon viss åskådning. Han tillser, att esoterisk världs- och livsåskådning finns tillgänglig för de relativt fåtaliga, vilka en gång varit invigda och därför förblivit sökare efter "de vises sten". De ska ha möjlighet återerindra sig denna kunskap. Men han inser, att den åskådningen icke är för dem på lägre nivåer. Han söker hjälpa människorna utveckla sitt sunda förnuft och icke blint godtaga vad de ej kunna förstå, vilket endast skulle befrämja lättrogenheten och motverka utvecklingen av sunda förnuftet.

8.5 *Emotionalitetens natur*

¹Känslan är en drivkraft men ingen ljusspridare.

²Känslan är syntes av begär och tanke. Den är ingen upplysningskälla.

³Känslans väsen är begärets attraktion och repulsion samt handlingskraft. Högre känslor taga sig uttryck i mystik, extas, hänryckning.

⁴Livet är en dröm. Tillvaron är en illusion. Människorna leva i skenet. Sådant ter sig allt utan

esoterisk kunskap. Sen slutar man med dylika kvasifilosofiska floskler.

⁵Den klara tanken finner riktiga ord, men icke oklara känslan.

⁶Trossatser äro oåtkomliga för förnuftet, ty de äro emotionalt betingade och av känslan absolutifierade.

⁷Allt emotionalt är till sitt väsen illusivt. Attraktion är en god sak, rentav nödvändig, men icke attraktion till allt. Det finns attraktion till det onda. Allt mentalt är fiktivt utom i sådant, som berör fysisk verklighet och är i enlighet med esoteriken.

⁸Sådana uttryck, som att det mentala "dras ner" i det emotionala, äro förstås oegentliga och bli lätt misstolkade av dem som ta allting bokstavligt, vilket har sina risker i esoteriken, tills vi fått en utformad esoterisk terminologi. Det mentala genomtränger det emotionala. Men när emotionalmedvetenheten påverkas av mentalenergiernas medvetenhet och söker uppfatta verklighetsinnehållet, blir detta oundvikligen emotionaliserat och nerdimensionerat (från femte till fjärde dimensionen även i medvetenhetshänseende).

⁹I en gammal esoterisk skrift uppmanas lärjungen att "döda begäret", vilket naturligtvis misstolkats därhän, att allt emotionalt borde undertryckas. Men emotionalmedvetenheten är en kraft till både gott och ont. Innan individen blivit ett mentaljag, måste han använda begäret för att nå kontakten med enheten. Begäret till enhet ("viljan till enhet") är nödvändigt för förvärv av det högre emotionalas attraktion. Det är med det emotionala via enhetscentrum i kausalhöljet, som jaget når kontakt med essentialmedvetenheten. Det är just på detta sätt mystikern förädlar det emotionala. Och därför är mystikerstadiet ett nödvändigt genomgångsstadium i medvetenhetsutvecklingen.

¹⁰På mystikerstadiet aktiverar individen passiva medvetenheten i emotionalhöljets två à tre högsta molekylarlag (48:2-4) och hithörande attraktionens egenskaper och förmågor. Därmed får han möjlighet till momentan kontakt med enhetscentrum i kausalhöljet (47:2) och essentialhöljet (46:7).

¹¹Personligheten (monaden i triadhöljet) är under emotionaleonen centrad i solarplexuscentrum, tills den under påverkan av andratriadens energier (essentialenergien) överflyttar till hjärtcentrum. Detta försiggår på mystikerstadiet, vars erfarenheter lära individen hur fåfängt det är att med emotionalitetens energier söka hjälpa någon. Augoeides vill och kan hjälpa individen med sina energier, om han får.

8.6 Attraherande tendensen

¹För dem med attraherande tendens finns ett behov att älska, dyrka. Ofta blir det människor, oftast make eller barn. Många söka sig ett personligt ideal, en idol. Och kristendomen har i Kristusgestalten eller jungfru Maria tillhandahållit sådana. Detta har haft stor betydelse och utgjort kristendomens egentliga förtjänst. Så snart idolen kan underlätta för oss att förnimma ädla känslor och, om än endast momentant, de attraherande vibrationerna, fyller den en verklig uppgift. Det är ett misstag förstöra en annans ideal. Moralisterna äro specialister på dylika förvändheter. De arbeta energiskt på att framställa alla genier som misslyckade typer. I stället för att framhäva allt det beundransvärda hos dem söka de efter motiv att förstöra effekten av storhet. Alla göras lika usla. Fel och brister finnas. Men dem ser och talar man icke om. Med dylikt tjänar man endast satanismens sak.

²Människor på lägre utvecklingsstadier behöva idoler. Låt dem få sådana av de högsta slag de kunna fatta. När vi fyllas av beundran för geniens verk och hjältars bragder, lyftas vi själva en smula. Livet mister något av sin gråhet och fulhet. Vår längtan att "bli som de" ger oss ökad stimulans i vår strävan. Idealismen består i att skänka oss ideal vart vi se. Upptäcka vi endast sådana överallt, bli vi omedvetet bättre, nöjdare, gladare. Det ökar vår förtröstan på att vi själva en gång kunna bli som de. Man "förfalskar" icke verkligheten, om man vägrar se bristerna. Alla veta att de finnas utan att de måste särskilt framhåvas. Medaljens frånsida betrakta vi icke, där

den hänger på väggen. Den litterära realismen målar bara eller huvudsakligen framsidan, försvårar för oss att se det goda, att söka upptäcka det ädla. Man lever icke i en skenvärld därför att man vägrar leva bland samhällets slum och livets nattsidor. De, som icke av livet tilldelats renhållningsverket, behöva icke gräva i smutsen och rota bland soporna. Tids nog får envar göra dylika erfarenheter, om de visa sig nödvändiga. Vi behöva icke oroa oss för den saken. Mänskligheten blir bättre genom att se det bättre och sämre genom att se det sämre. Man når icke högre nivåer utan att se dem och sträva efter dem.

³Den som vill högre strävar efter att stimulera attraherande tendensen, och det kan man ej, om man ser på allt som väcker repulsion.

8.7 Allmänt om utvecklingsstadier

¹Den drivande kraften, som (om än omärkligt) för monaden framåt mot fastställda målet, är manifestationsprocessernas energier, i evolutionsrikena även den allt större delaktigheten i kosmiska totalmedvetenheten. Någon dragning från själva övermedvetenheten gör sig gällande först på kulturstadiet vid begynnande utfyllning av kausalhöljet med kausalmolekyler (47:3). Det uppstår en växelverkan mellan energierna från 48:3 och dem från 47:3, vilken kan leda till snabba resultat, ifall människan tillvaratar attraktionsenergiernas aktiveringsmöjligheter, icke förlorar sig i vanliga mystikens dynamiska emotionalexpansion utan nyktert anknyter till sunda förnufts verklighetssyn och metodiskt arbetar på förbindelsen mellan eterhöljets hjärtcentrum och kausalhöljets enhetscentrum. Det är en automatisk process, när människan strävar efter att innesluta alla i sin dagliga enhetssträvan (mantra: "Kära envar, jag älskar er").

²Många skulle kunna nå högre emotionalstadiet (attraktionsstadiet, mystikerstadiet), om de icke hindrades därifrån genom övervärdering av sitt intellekt, sitt intellektuella högmod med därav följande inbilskhet och självtillräcklighet.

³På kulturstadiet (mystikerstadiet, attraktionsstadiet) börjar lagen för självförverkligande göra sig gällande för att efterhand på allt högre stadier yttra sig i allt mera energisk målmedvetenhet, ju större kunskapen om livets mening och mål och förmågan använda medlen.

⁴På humanitetsstadiet, när jaget insett sin enhet med allt levande, vilket är insikten om gud immanent, blir icke jaget det väsentliga, utan livet. Det personliga försvinner, när individen blivit en "personlighet". Begreppen jag och du och vi och de, jag och gud bli oväsentliga och försvinna i enheten. Individen ser icke sig själv som ett jag utan blir opersonlig betraktare av sitt jag.

⁵På idealitetsstadiet sjunker allt, som tillhör mänskliga erfarenhetens stadier, ner i det undermedvetna och kan icke längre väcka intresse utom för studiet ifråga om att hjälpa andra. De problem som absorbera intresset äro de som tillhöra kausala nivåerna. Kausaljaget överlämnar åt sina inkarnationshöljen att sköta sina egna affärer, ty det vet, att dessas reaktioner blivit automatiserade, instinktivt fungera som perfekta robotar och tarva översyn endast ifråga om annat än vardagens trivialiteter.

⁶Ett tecken på att mänskligheten består av individer på högst olika utvecklingsstadier är, att det alltid samtidigt funnits "kulturer" på högst olika stadier.

⁷Utvecklingsstadierna ha inga fasta gränser utan liksom flyta ut över gränserna (engelska: overlapping). Långt innan individen på mystikerstadiet kan övergå till humanitetsstadiet, måste han ha förvärvat förståelse för många av humanitetsstadiets ideer. Förståelse är erforderlig för övergång till förverkligandets stadium.

⁸Mystikern lever i högre emotionalregionerna, humanisten i mentalregionerna. Tecken på att man, trots allt man förstår av humanitetsideer, fortfarande lever i det emotionala är att man lever i och arbetar med sådant som tillhör emotionalvärlden, med inflytelserna i denna värld. Humanisten är fri från alla hithörande inflytelser. Han har fått andra uppgifter.

⁹Många ockulta sekter tro sig vara mentala men befinna sig i själva verket på emotionalstadiet. Så snart det finns spår av exklusivitet, av fanatism, av fastlagd trosbekännelse, av ensidighet i

livssynen, hör företeelsen till emotionalstadiet. För övergång till humanitetsstadiet fordras kontakt mellan det högsta emotionala och lägsta essentiala via kausalhöljets enhetscentrum. Den kontakten är långt ifrån någon kontinuerlig kontakt eller “farbar väg för monaden”, men den är förutsättning för humanitetsstadiets enhetssyn. Man kanske förstår vad som menas med “overlapping”.

8.8 Männkligheten på emotionalstadiet

¹Herders påstående, “vårt tänkande är beroende av känslan”, gäller för männkligheten på emotionalstadiet, för nuvarande männkligheten, som icke kan frigöra tanken från känslan. Det emotionala behärskar hela dess tankeliv.

²Större delen av männkligheten befinner sig fortfarande på emotionalstadiet med monaden centrad i emotionalhöljet. Blavatsky kunde med fog kalla emotionalhöljet för “människans själ”. Endast eliten har förvärvat självmedvetenhet i mentalhöljet (är i stånd att tänka själv och icke bara säga efter vad den hört och läst).

³När människan blivit ett mentaljag och blivit självmedveten i högre mentala molekyllarslag (47:5), har hon förvärvat mentalvilja och kan fullt behärska sin emotionalmedvetenhet. Till dess är hon offer för sina känslor på civilisationsstadiet och för sin fantasi på kulturstadiet.

⁴En avsevärd del av männkligheten befinner sig på ett stadium, som utgör övergång från civilisations- till kulturstadiet (mystikerstadiet). Man kan konstatera detta hos intelligentian, som från att ha varit enbart fysikalistiskt inställd (filosofer och vetenskapsmän) blir alltmera osäker på tillförlitligheten hos sina agnostiska och antimetafysiska system. Den skeptiska tendensen påverkas av vaknande realitetsinstinkten, och de börja i allt större utsträckning undersöka verklighetshalten av mystikernas och ockultisternas uppfattningar liksom även yogafilosofien. Detta kommer att i allt större utsträckning bli uppenbart under de närmaste århundradena.

⁵Många på mystikerstadiet vilja icke alls vidkännas, att de äro mystiker. Hithörande intelligentia anser sig vara filosofiskt och vetenskapligt bildad och strävar efter att tänka allt klarare. Den som önskar en annan beteckning må ersätta termen “mystiker” med “intellektuell”. De intellektuella ha emellertid sällan förvärvat det högre emotionalstadiets attraktionsförmåga, nödvändig förutsättning för perspektivmedvetenheten, som ser “helheten”.

⁶Under senaste zodiakepoken (Fiskarna) ha sjätte departementets energier särskilt påverkat emotionalmedvetenheten. Dess esoteriskt mest markanta effekt har varit den vitt spridda förkärleken för mystik i religionerna och yogafilosofien (med dess emotionaliserade mentalitet). Yogierna tro, att de äro mentala och förväxla fantasi med perspektivtänkande. De se i helgonet uppnådda gudomsstadiet och mena, att yogahelgonet kan säga om sig självt: “Jag och Brahman äro ett.” En fruktansvärd okunnighet om verkligheten och livet. Rajayogin har icke ens blivit kausaljag och ännu mindre kunnat ingå i essentialmedvetenheten (motsvarande vad rishierna kallade “buddhi”, ett ord som naturligtvis idiotiserats av okunnigheten). Om mentalvärlden och högre världar äro brahminerna och yogafilosoferna lika ovetande som västerländska filosofer och vetenskapsmän.

⁷Betecknande för icke endast den s.k. självkännedom (vilken esoteriskt sett är omöjlig på mentalstadiet) utan även för psykologiska insikten är, att de, som särskilt odlat det mentala och försummat sin emotionalitet, tro sig vara mentalister, därför att de känna sig kalla och oberörda av dagens trivialiteter. Men det behövs bara att man “stryker dem mothårs” eller råkar trampa på deras “hjärtans liktornar”, så får man se hur pass emotionalt oberörda de äro. Den “slocknade” vulkanen spyr lava, och man har fått dem till hemliga fiender för livet. Männkligheten befinner sig på emotionalstadiet.

8.9 Helgonstadiet

¹Medvetenheten i 48:1 (emotionalatomen) är bryggan mellan det emotionala och essentiala. När "helgonet" upplever "allt livs enhet", har det i själva verket erhållit kontakt med emotionala medvetenheten i förstatriadens emotionalatom och andratriadens lägsta slag av essentialmedvetenhet (46:7). Detta är kännetecknet på helgonet, icke magiska experiment, som teologiska fantasien kallat "underverk". Sådana kunna satanisterna åstadkomma i stor utsträckning (svart magi). Hithörande företeelser äro oförståeliga utan esoterisk kunskap. Men mystikern föredrar okunnighetens ohämmade fantasiexpansion ("föreningen med gud") framför esoteriska kunskapens exakta redogörelser.

²Helgoninkarnationen motsvarar vad som i esoteriska kunskapsordnarna kallades andra initiationen, och kausaljaget motsvarar tredje initiationen. Kausaljaget är som först den verkligt "integrerade personligheten". Detta betyder, att monaden i andratriadens mentalatom är suverän i sina inkarnationshöljen. Numera räcker icke ens det, utan jaget måste ha förvärvat ett essentialhölje och vara medvetet i de tre lägsta essentiala molekylarslagen (46:5-7).

³Den, som en gång uppnått helgonstadiet (48:2), har definitivt förvärvat attraktionstendensen. Den finns såsom latent egenskap i det undermedvetna. Men under de många inkarnationer, som krävas för erövrandet av humanitetsstadiets 70 nivåer, är det ingalunda givet, att detta latent gör sig gällande annat än i form av instinktiv motvilja mot hattendensen hos sig själv och andra. Förvärvade egenskaper finnas såsom anlag. Men för att göra sig gällande måste de på nytt få tillfälle att återförvärvas. Ifråga om helgonegenskaperna bli de permanent aktualiserade först av essentialjaget, alltså när jaget ingår i gemensamhetsmedvetenheten. Naturligtvis måste de vara aktiva i den inkarnation, i vilken övergången från fjärde till femte naturriket äger rum.

⁴Helgonstadiet är intet slutstadium för människan. Det är endast första förutsättningen för intuitionen, med vars hjälp allvetenhet och allmakt förvärvas i de fem mänskliga molekylarvärldarna. Helgonstadiet är förutsättning, därför att människan då som först instinktivt uppfattar lags nödvändighet för uppnående av högre slag av medvetenhet. Det är genom lagtillämpning vi utvecklas, genom att själva söka, själva finna, själva lära oss tillämpa lagen på rätt sätt. Eftersom emotionaldriften ("viljan") behärskar individen, tills han förvärvat kunskap om Lagen, måste denna drift få sin rätta inriktning. På högre mentalstadiet (47:5) inser individen att allting är lagbestämt och betjänar sig av de egenskaper och förmågor han förvärvat såsom mystiker. Liksom geni kan erhållas genom sju inkarnationers odlade av samma egenskap eller förmåga, så kan också intuition uppnås på samma tid genom tillspetsad målmedvetenhet, utgående från 48:2 och 47:5. Kausaljaget är den första lagbestämda individen. Den "frihet", som okunnigheten gör anspråk på, är laglöst godtycke och långt ifrån insikten, att frihet är makt och förvärvas genom lagtillämpning.

8.10 Övergången till humanitetsstadiet

¹Övergången från mystiker- till humanitetsstadiet medför ofta en känsla av förlust. Individen har inträtt i det kalla mentala och förlorat det varma attraktionstillståndets känsla av "förening med den älskade", liksom förlust av förmågan att älska. Detta kan vara nödvändigt för att individen skall lära sig opersonlighet. Emellertid kunna vi aldrig förlora de egenskaper och förmågor vi en gång förvärvat. De finnas latent i det undermedvetna och kunna väckas till liv, när de behövas. Men mentalisten måste ofta så helt gå upp i förvärvet av nya egenskaper, att de gamla förefalla obefintliga. Tjänandet väcker dem till nytt liv i ny inkarnation.

²Många på humanitetsstadiet, vilka i det förflutna i en helgoninkarnation upplevat sin gemenskap med gudomen (gud immanent), kunna i följande liv på grund av härskande fikcionalismen (omedvetna om sin latent erfarenhet) på nytt bli mystiker och ånyo betrakta gud (Augoeides) såsom en annan person, föremål för dyrkan och tillbedjan.

³Längtan efter "förlorade helgonstadiets" emotionala ljuvligheter gör ofta, att humanisten

önskar bli ett helgon och i sin livsokunnighet (utan esoteriska världsåskådningen) icke inser, att det stadiet redan avverkats. Ett typiskt sådant exempel var Schopenhauer.

⁴I sin strävan att utveckla perspektivmedvetenhet (47:5) och systemmedvetenhet (47:4) får individen sällan tid att aktivera sina latenta helgonegenskaper. Emellertid måste dessa högsta emotionala egenskaper på nytt aktualiseras i den inkarnation mentaljaget söker bli ett kausaljag.

⁵Humanisten är ett mentaljag. För att bli mentaljag fordras alltså förvärv av 47:5-medvetenhet. Livsokunnigheten tror, att de individer, som den beundrar för deras mentala genialitet, äro mentaljag. Men för att "verka" mentalgeni räcker det med 47:6-medvetenhet.

8.11 Sökare

¹I de flesta fall kan man urskilja tre stadier i de individers liv, som en gång varit invigda och ha kunskapen latent. Frågan om livets mening blir av vital betydelse och kräver att bli besvarad. I regel följer därpå en emotional period, och sökaren hamnar i mystiken, alltefter uppfostran, utbildning, omgivning i religiösa (helgonens) eller filosofiska mystiken (med dess skenlösningar). Gör sig behovet av perspektiv gällande, så för sökandet in i ockultismen för att, om även dessa sekters förklaringar visa sig otillräckliga, leda till igenkännandet i hylozoiken.

²Ifall dessa sökare på olika stadier sammanträffa, uppstå lätt missförstånd. Mystikerna vilja dra ner esoterikerna till sina betraktelsesätt, och esoterikerna visa icke alltid den förståelse för detta övergångsstadium som önskligt vore. Ibland leder ömsesidig påverkan till individuella kriser, som kräva taktfull hänsyn från ömse sidor. Esoterikern vet, att alla förr eller senare nå samma mål i någon inkarnation och att fanatisk frälsningsiver endast skadar och motverkar strävan till enhet.

³"Sökare efter gud", individer på kultur- och mystiker- eller högre emotionalstadiet (48:2,3) söka, aningslösa därom, kontakt med sitt "högre jag", andrajaget. Det är då som först Augoeides börjar intressera sig för individen. Dessförinnan hade det varit meningslöst. Människan skulle saknat möjlighet uppfatta vibrationerna i 48:3, de lägsta för erhållande av inspiration.

⁴Så livsokunnig som mänskligheten är, feltolkar den så gott som alla företeelser i sina höljesmedvetenheter. Alla högre materiehöljen genomtränga samtliga lägre. Monaden-jaget i triadhöljet "sitter" under inkarnationen i centrum av dem alla. Dess uppmärksamhet dras än till det ena, än till det andra slaget av aktiverad molekylarmedvetenhet i dess olika inkarnationshöljen. Det "är" momentant än det ena, än det andra slaget av medvetenhet eller, med annat symboliskt uttryckssätt, "identifierar" sig med de olika höljesmedvetenheterna. På lägre stadier tror jaget sig vara just denna känsla eller denna tanke. På högre stadier har det lärt sig, att det är något annat, men ger vika för och identifierar sig på nytt med något slag av höljesvibration och blir därmed offer för illusioner i emotionalhöljet eller fiktioner i mentalhöljet.

⁵Innan människan lärt sig själv dirigera denna uppmärksamhet och kvarhålla den inom visst område, är hon i stort sett "offer" för vibrationerna utifrån och sina höljens slav. Har hon hört talas om möjligheten av inspiration, tar hon den prestationsförmåga hon visar prov på, när hon befinner sig i högre molekylarslagen, för inspiration.

⁶Ännu torde det dröja ett par hundra år, innan psykologerna kunnat kartlägga de viktigaste, de olika slagen av emotionalmedvetenhet. Människan är för övrigt en mycket mer komplicerad varelse än de lärde, psykologer, psykoanalytiker, psykiatriker kunna drömma om.

⁷Det är först i åldern mellan 35 och 42 år, som de flesta lyckats uppnå sin egentliga utvecklingsnivå. Har på grund av dålig skörd människan ärvt olämplig hjärna eller fått uppväxa i olämplig omgivning, uppnår hon kanske aldrig sin nivå. Det är en av många orsakerna till omöjligheten att avgöra nivån.

8.12 Hängivenhet och lagtillämpning

¹På mystikerstadiet är hängivenhet för något utanför individen själv hos de flesta mest utmärkande draget, kärlek till en personlig gud eller en omtalad person i högre riken. Mystikern,

som i hängivenhet och dyrkan söker sin gud, inser ej, att emotionala attraktionen är den energi, som strävar mot enheten, uppgåendet i enhetsmedvetenheten. Sålänge behovet av dylik hängivenhet erfordras för förvärv av attraherande egenskaper, är den enbart av godo. Men på humanitetsstadiet får lärjungen klargjort, att hängivenhet till läraren hindrar både lärare och lärjunge. Hängivenhet måste ersättas med insikt, förmåga och vilja att tillämpa livslagarna, det enda som medför effektivitet. Helgonstadiet är bekräftelsen på att man kan suveränt tillämpa de till emotionalstadiet hörande livslagarna. Det personliga elementet (dyrkan) ersätts därefter med opersonlig lag. Det är genom lagtillämpning vi utvecklas och lära innebörden av självförverkligande. Det mystiska, oändliga, oåtkomliga försvinner, och individen är färdig för det högre mentalstadiet med strävan att förstå tillvaron.

²Det betecknande för mystikern är ett personlighetsförhållande till gudomen, till ett annat jag. Esoterikern däremot förstår, vad som menas med "gud immanent", att han liksom alla andra utgör en oskiljaktig del av kosmiska totalmedvetenheten. Han behöver icke "uppgå i gud", ty han har alltid varit en del av kosmiska kollektivitet.

8.13 Mystikerns själviskhet

¹Mystikerns liv är ofta ett liv av själviskhet, om än så ytterligt förfinad, att den totalt undgår möjligheten att uppfattas. Den religiöse mystikerns längtan efter "föreningen med gud" eller de ockulta mystikernas strävan att så snabbt som möjligt uppnå femte naturriket röner ingen uppmuntran från planethierarkien, som genomskådat denna "andliga själviskhet". Att denna förstärker tanken på egna jaget, förstajaget i triadhöljet, och håller detta kvar i förstatriaden, inse mystikerna ej. Esoterikern får lära sig inse, att hans uppgift är att i första hand arbeta för mänsklighetens väl, hjälpa den att lösa sina fysiska, emotionala och mentala problem. Hans egen utveckling är en bisak och en automatisk process, när han glömmer sig själv och lever för "det hela". Målet är att ingå i essentiala kollektivet. Den som strävar för det hela, vill utveckla viljan till enhet, förverkligar enheten i mån av förmåga, förvärvar automatiskt just de essentiala egenskaper, som erfordras för att han skall kunna bli ett essentialjag. Visst behöver människan förvärva kunskap och förkovra sig i alla avseenden. Men motivet härför blir ett annat, om man strävar att bli allt dugligare såsom redskap åt planethierarkien utan tanke på något slag av belöning. Man vill bli ett redskap i den stora evolutionen. Man lever då som alla leva i högre riken. Också de nå allt högre riken genom tjänande utan tanke på "egna jaget", en tanke som för dem skulle te sig som en orimlighet. De veta Lagen och tillämpa detta vetande. Det är utvecklingens hemlighet, som ännu endast få individer förstått, de som blivit andrajag.

²I själva verket är naturforskaren, som söker efter energiers ursprung för att kunna använda dessa på förnuftigt sätt, närmare verkligheten än mystikern, som söker något som tillgodoser hans illusion om yttre hjälp (gud, Christos, hans själs älskade etc.). Esoterikern söker de energier, som ska möjliggöra för honom att förnuftigt tillämpa kunskapen om lagen för självförverkligande. Han räknar icke med yttre hjälp utan vet, att det beror på individen själv att söka och finna för att förverkliga. Kunskapen är värdelös, om den icke ger något praktiskt resultat, och esoterisk kunskap är utan värde, om den icke medför utveckling och förverkligandet av livsuppgiften. Individen är en del av mänskligheten och finns till för att tjäna denna del på det sätt han förmår. Genom att tjäna utvecklar han omedvetet sina förmågor, och genom att ställa sig i livets tjänst blir han medarbetare i arbetet på allas utveckling. Det är också snabbaste vägen till högre rike. Mystikern saknar kunskap om eller förståelse för utvecklingslagen, självlagen och aktiveringslagen. Men genom att tillämpa dessa lagar drar han till sig de energier han behöver för att fullgöra sin bestämmelse.

8.14 "Själens mörka natt"

¹I mystikernas skrifter kan man påträffa uttrycket "själens mörka natt". Mystikern känner sig "övergiven av gud och hela världen". Det är givetvis en illusion men därför icke mindre intensiv upplevelse. Den framkallas av Augoeides för att dels väcka mystikern till insikt om egen potentiell gudomlighet och därmed frammana självtillit, dels försöka kontakta jaget genom att förmå individen att icke "släppa taget" och hemfalla åt förtvivlan.

²Det förekommer ytterligare två slag av dylik prövning. "Själens mörka natt" av andra slaget erfar lärjungen, då han får lära sig att stå ensam utan kontakt med planethierarkien eller sin egen esoteriska grupp. Består han provet, så visar det att han förvärvat en av de tolv essentiala egenskaperna. (Närmast motsvarande klippfasta trofastheten, uthålligheten, orubbligheten.)

³"Själens mörka natt" av tredje slaget upplever kausaljaget vid upplösningen av sitt kausalhölje och överflyttningen till essentialhöljet. Den gången är det ingen illusion utan en realitet. För ett ögonblick, likt en förtätad evighet, svävar andratriaden i något som skulle kunna förliknas vid ett tomrum i kosmos, avskuren från allt. Det sägs vara den hemskaste upplevelsen någon kan genomgå. Individen vet sedan, vad han ej kunde fatta på annat sätt, vad enheten är och att livet utan enhet ej är liv. Han är sedan för alltid oupplösligt förenad med allt i livet.

8.15 *Mystikerns okunnighet*

¹Alla religiösa företeelser i mänskligheten ha i bästa fall tillhört mystikerstadiet. Emotionaliteten har härskat, mestadels det lägre emotionala. Visserligen ha både skarp- och djupsinnigheten firat triumfer (såsom ifråga om Meister Eckehardt) men spekulationerna tillhörde fantasiens värld. Någon intuitionens kausalvärld nådde mystikerna aldrig upp till. Religion är känsla. Motsvarande företeelse på humanitetsstadiet är livsåskådning med förnuftet såsom bestämmande. Men den livsåskådningen måste vila på en kunskapsteoretiskt hållbar världsåskådning. Och en sådan är det esoterikens sak att tillhandahålla. Filosofien förblir fysikalism. Ty utan kausal objektiv medvetenhet i platoniska idévärlden saknas alla förutsättningar konstatera fakta i överensstämmelse med objektiva verkligheten. Filosoferna jaga fantomer, när de syssla med "metafysik". Tyvärr har esoteriken råkat i vanrykte genom allsköns mystagoger och kvasiockultister, vilka i allt större utsträckning framtråda och förvilla. Pytagoras hävdade med full rätt, att endast kausaljag äga förutsättningar utforma mentalt system i överensstämmelse med verkligheten. De ha dessutom den oskattbara förmånen att kunna få sin uppfattning kontrollerad av planethierarkien.

²Den litteratur, som behandlat medvetenhetsutvecklingen, har i regel utgått antingen från medeltidens mystiker eller indiska yogafilosofien. Mystikerna ha sina egna, mycket personliga bildspråk. Yogierna ha sina urgamla symboler, till stor del missuppfattade.

³Man får läsa om hur dessa yogier förvärvat allvetenhet och allmakt, blivit ett med det absoluta och andra orimligheter. Allt dylikt vittnar om, att dessa författare skrivit av varandra eller citerat extatiska yttranden, som tillagts mystikerna. Särskilt i tibetanska mystiken ges det anvisningar på hur människan kan bli Buddha och annat nonsens.

⁴Man har saknat kunskap om verkligheten, om kosmos, om de 49 atomvärldarna och de 42 molekylarmaterierna, om människans triader och höljen, om aggregathöljernas medvetenhetscentras olika slag av medvetenhet etc. Att utan denna kunskap behandla medvetenhetsutvecklingen i människans olika höljen är omöjligt.

⁵Liksom de flesta, som med möda utarbetat en skenbart hållbar arbetshypotes, är helgonet (48:2) bergsäkert på sin sak. Han är meditativt i kontakt med essentialvärlden, vilket ger absolut visshet ifråga om attraktionens lagenlighet. Beklagligtvis är han icke medveten i sitt kausalhölje, och därpå beror helgonens felande kunskap om verkligheten. Typiskt för den allmänna desorienteringen är, att helgonens mentala fiktioner kunnat tillmätas en sådan betydelse och okritiskt anammas av även lärda världen. Det ser ut som om, sedan teologiska dogmerna

vederlagts, även västerlandet skulle falla offer för yogafilosofiens fiktioner.

⁶Även mystikernas språk visa, att de sakna kunskap, sakna förmåga förstå verklighetshalten i vad de upplevat. Särskilt förfelat är grundtanken i kvietismen, att "all egenvilja är synd". Redan begreppet synd är förvänt. Det finns intet "brott emot ett oändligt väsen". Det finns endast misstag ifråga om livslagar. Och vad egenvilja beträffar, är den förutsättning för all aktivitet. Det är totalt förfelat att tro, att "gud gör allt", bara vi förhålla oss passiva. Passivitet är ett av våra största misstag. Därigenom hindra vi både egen och andras utveckling. Utan självinitierad medvetenhetsaktivitet förblir vår medvetenhetsförmåga outvecklad. Det sataniska syndbegreppet har medfört, att kvietisterna icke våga handla alls, ty "allt vi göra är synd". Samma groteska livsmisstag möta vi i indiernas fruktan för "karma" (handlandets följder). De äro så rädda för att handla fel, att de vägra handla alls. Icke heller de tyckas ha insett, att liv är utveckling och att de genom att vägra tillämpa utvecklingslagen efterhand sjunka ned till barbarstadiet, bli oförmögna till allt.

⁷"Egenvilja" i och för sig är alltså nödvändig. Kvietisternas sats beror som de flesta uppfattningar på feltolkning av ett enkelt faktum: att det är misstag medvetet trotsa livslagarna, när man väl fått kunskap om dem. Det är misstag motarbete medvetenhetsutvecklingen, när man väl fått veta, att livets mening är just utveckling. Men det är vad nästan alla göra, omedvetet eller avsiktligt. Det är också därför utvecklingen kräver årmiljoner. Att motverka evolutionen innebär orsaker, som det för individens del kan taga hundratals inkarnationer att upphäva verkningarna av.

⁸"Guds vilja sker alltid." Uttrycket är dumt. För det första vet ingen enda människa guds vilja i något enskilt fall. Sådana fall teologerna tala om ligga utanför guds verksamhetsområde, och det är icke hans uppgift ta itu med dylika. För det andra förmår planethierarkien ingenting utan villiga redskap i människans värld. "Ska denna bok komma ut, så gör den det," är mystikerns tro på trolleri. För esoterikern vittnar uttalandet om ren vidskepelse, fatalism. Lagen är lagen för orsak och verkan. En bok är i och för sig ingen orsak. Det fordras andra orsaker. Det fordras att någon kan eller vill bekosta bokens utgivning. Finns ingen sådan, förblir boken otryckt.

⁹I mystikernas litteratur talas ofta om "själens längtan efter den älskade" (tvillingsjälarnas dragnings till varandra: triad- och kausalhöljet) samt även om "giftermålet i himlen" (första- och andratriadens förening). Det framgår av dessa extatiska beskrivningar, att mystikern (48:2,3) varit i kontakt med dels kausalmedvetenheten, dels essentialmedvetenheten utan förståelse för egentliga verkligheten. Det bör definitivt klargöras, att endast kausaljaget kan av egen erfarenhet inse detta. Till dess är individen utan esoterisk kunskap "offer" för hithörande företeelser. Ett sådant offer var Krishnamurti, som av Annie Besant förklarades vara den kommande "världsläraren". Vid samma tillfälle talade Krishnamurti om "sin själs älskade", varmed han för den esoteriskt kunnige omvittnade, att han icke var ett kausaljag, vilket också senare framgick av hans förkunnelse.

¹⁰Det vittnar icke om livsförståelse, när New-Thought-rörelsen försäkrar, att man aldrig behöver uppleva fruktan och oro. Detta hör till mystikerns tro men ej till kunskap om livslagarna. Skördelagen är och förblir en okänd faktor, vars verkan man praktiskt taget aldrig kan förutse. Även långt komna lärjungar till planethierarkien erkänna, att de tidtals varit offer för både fruktan och oro, särskilt när det gällt dem närstående. De ha helt enkelt måst finna sig i detta förhållande och nöja sig med att hoppas det bästa. Icke en gång förnuftets klarläggande av det osannolika visade sig tillräckligt. Tilläggas bör, att de aldrig ett ögonblick förlorat livs- och lagtillit. Men det är en helt annan sak. Skördelagen är också en livslag. Däremot ha de icke godtagit teosofiska påståendet, att själva den fruktan man hyser skulle verka som "ödesfaktor": framkalla det fruktade. Det vill mera energi till än oroskänslor.

¹¹Den kristne mystikern har på grund av den felaktiga christosframställningen i evangelierna fått en förfelad uppfattning av "livets lidandesmysterium". Christos lidande var den agoni han upplevde vid betraktandet av mänsklighetens livsförvändhet och totala desorientering. Något

mysterium föreligger inte. Det finns inga andra mysterier än livsokunnighetens, än de olösta problem, som bli följden av brist på kunskap om verkligheten och livet.

¹²Inom ockulta sekterna, som älska att liksom filosoferna syssla med fantasiens spekulationer, ha lidandets problem givit upphov till olika teorier. Lidandet beror på:

- 1) dålig skörd av dålig sådd i föregående inkarnationer
- 2) kollektiva ansvaret
- 3) att monaderna inom vår planet varit särskilt missanpassade redan vid inträdet i mineralriket (repellerande grundtendens)
- 4) att lidandet såsom påskyndande medvetenhetsutvecklingen måste finnas.

¹³Så mycket ha spekulanterna åtminstone insett, att teologernas dogm om "ställföreträdande lidandet" är en orimlighet.

¹⁴Den kristne mystikern (ovetande om utvecklingsstadier, återfödelse och skördelag), bekajad med sitt syndkomplex, ser i sig själv den "obotlige syndaren". Hos esoterikern yttrar sig motsvarande insikt i känslan av oförmåga till ändamålsenlig levnadskonst, beroende på okunnighetens alla misstag vid bedömning och behandling av dagliga livets otaliga problem. Han får nöja sig med att motivet var gott och att han gjorde så gott han förstod på sin nivå. Vi äro alla idioter i livshänseende, allra mest sådana, som tycka sig vara märkvärdiga.

¹⁵Mystikern, som är bekajad med traditionella vanföreställningen om gud och i hängivenhet, extas, sänder denna fetisch sina energier från centra under diafragman, blir ofta på grund av detta oerhörda slöseri med energier offer för allehanda sjukdomar och icke sällan fysisk utmattning.

8.16 Mystikerns behov av ledning

¹Behovet av ledning ("guds ledning") är utmärkande för många mystiker. Det är bara det, att "gud" icke leder någon. Det skulle strida mot både frihetslagen och självlagen.

²Mycket, som mystikerna skrivit om "guds ledning i människans liv", visar deras okunnighet om verkligheten och livet. Det är planethierarkien, som övervakar mänsklighetens medvetenhetsutveckling och devahierarkien, som tillämpar ödeslag och skördelag. Det är med människan som med alla andra varelser: hon skall förvärva allt högre slag av medvetenhet. Hon utvecklas genom egenaktivitet, genom att göra erfarenheter och lära av dem i en lång serie inkarnationer. Det är meningen, att hon skall lära sig ta ansvar och stå för vad hon gör. Vägen till femte naturriket heter självförverkligande.

³Enligt lagen för självförverkligande har individen att lösa sina egna problem. Så länge han har behov av en gud, sin Augoeides etc., befinner han sig på mystikerstadiet. Människan måste lära sig "stå på egna ben", lära sig tillit till livslagarna, till gud immanent, till Augoeides. Det är icke fråga om att "känna" eller "se" utan att veta.

⁴Den hjälp individen kan få från sin Augoeides är icke medveten hjälp. Dylikt skulle göra individen osjälvständig och passiv. Det är meningen, att människan själv skall taga initiativ och genomföra sin plan, allt enligt lagen för självförverkligande och medvetenhetsaktivering. "Guds ledning" i mystikerns liv kommer från hans under- eller övermedvetenhet, ehuru han icke inser det, emedan han är aningslös om det omedvetnas makt. Individen har tagit ett jättesteg framåt den dag han beslutar sig för att (med kunskap om livslagarna) själv medvetet bestämma och icke låta sig ledas. Det är första förutsättningen för att bli humanist och mentaljag (47:5).

⁵På humanitetsstadiet lär han sig att leva som om han stode allena. Det gör han dock aldrig. Han får all den hjälp han behöver och enligt Lagen har rätt till i alla förhållanden. Men det är något han måste lära sig bortse ifrån, som om han stode allena i universum. Först då är han färdig för lärjungaskapet. Det är en av paradoxerna i esoterikerns liv.

⁶Ingenting kan hända oss som ej är enligt Lagen. De misstag vi begå inverka icke alls på vårt förhållande till Livet utan höra med till nödvändiga erfarenheterna. Aldrig under några omständigheter är människan övergiven, allena, utan alla äro inneslutna i enheten, hur det än ter

sig, när hon är offer för sina illusioner och fiktioner. Frukten är tecken på bristande livstillit eller på beroende av något utom oss.

⁷Mystikern saknar livstillit, lagtillit och självtillit, söker en ledare och blir beroende av "en annan". Den som har livstillit vet, att hans liv är förutsett och att han är övervakad, ehuru han icke bör ha den känslan. Det räcker med att veta detta, och det är livstillitens grund. Vi inkarnera för att lära oss leva och lära oss tillämpa lagen för självförverkligande i liv efter liv, tills vi kunna utföra "Herakles' tolv arbeten".

⁸Planethierarkien hävdar energiskt, att människan icke skall låta sig ledas utan skall följa sitt sunda förnuft. "Guds ledning" består i att omständigheterna foga sig, att vägar öppnas man trodde stängda, att hjälp kommer från oväntat håll, att "när nöden är störst är hjälpen närmast". Men det är ingen inre ledning, ingen röst, som råder eller befäller. Vartenda väsen, som har livskunskap, vet att dylikt är emot Lagen. Kan det sägas klarare?

⁹Det finns en ledning i människans liv, men det är icke en ledning, som uppammar osjälvständighet och beroende, utan tjänar att utveckla självtillit och självbestämmdhet. Ledningen är icke personlig utan opersonlig. Den visar sig i livsomständigheterna och i hur dessa foga sig, en ledning, som individen vanligtvis icke blir varse, förrän han mot slutet av sitt liv kan överblicka sin utvecklingsväg.

¹⁰Det finns en både subjektiv och objektiv ledning i människans liv. Den objektiva visar sig redan i att hon får skörda vad hon sått. Den visar sig även i att förhållanden ordnas, när hon förvärvat rätt därtill och det gagnar hennes utveckling (enligt ödeslagen). Den subjektiva inspirationen (från Augoeides) avser alltid och endast hennes högre utveckling.

¹¹Men det finns mycket annat, som den okunnige tar för "ledning". Och det är telepatiska inflytelser från otal håll, kollektiva och individuella.

¹²"Mystiker av alla slag med naturlig fallenhet för introspektiv, passiv inställning, höra röster, mottaga ledning och lyda impulser, som de tro komma från gud." (D.K.) Många äro genom sitt navelcentrum i kontakt med företeelser i emotionalvärlden och låta sig ledas av hithörande väsen. Alltför många falla offer för en "ledare från andra sidan". I emotionalvärlden finnas inga andra med esoterisk kunskap än sådana, som förvärvat dylikt i fysiska världen, och de veta icke mer än människor i fysisk inkarnation. Esoterikern i emotionalvärlden har fullt upp att göra med människorna i den världen. I varje fall är s.k. personlig ledning, som gör människan beroende av någon, absolut förbjuden, och ingen verklig esoteriker gör sig skyldig till sådant. Allt detta är emot frihetslagen och självlagen, och vederbörande löpa stor risk bli desorienterade. Men som vanligt hjälpa inga varningar.

¹³Många mystiker äro kvietister, som tro sig om att kunna veta guds vilja, se guds vilja i allt som möter dem, och rentav mena, att "all egenvilja är synd". Detta är så förvänt som möjligt, så fatalt motsatt självlagen. "Guds vilja" är livslagarna, och det är människans sak att lära sig tillämpa dem. Ödeslagen innebär icke, att människan skall vara ett hjälplöst offer för livsomständigheterna. Livet kräver ingen underkastelse under någons vilja. Det kräver handling, aktivitet i enlighet med Lagen, målmedvetenhet, vilja att lösa egna livsproblemen med deras svårigheter av alla slag. Det är genom att lösa våra egna (icke andras) problem som vi utvecklas, och livets mening är utveckling.

¹⁴Alla individer i alla högre riken ("gud") äro också monader (uratomer), som utvecklats från mineralstadiet. De ha nått sina riken genom att förvärva kunskap om verkligheten och livet och förmågan ändamålsenligt tillämpa livslagarna. Det är en förmåga, som man icke utan vidare tar sig. Det räcker icke med att veta; man måste också kunna tillämpa vad man vet. Och den konsten har mänskligheten ännu icke lärt sig.

¹⁵Envar är genom inkarnationerna "sitt eget ödes smed". Det är misstag att vänta sig någon annan ledning än egen insats och förmåga. Ingen i planethierarkien leder någon (icke ens lärjungar) eller ger några order. De som påstå något annat ha varit offer för "andra makter".

Monaderna är en potentiell gudomlighet med allt vad det innebär av rättigheter och ansvar. Det är Lagen vi ska tillämpa och icke lyda någon andlig ledare. Ingen har någon som helst rätt att leda andra i livshänseende.

¹⁶Insikten, att individen i själva verket endast genom sitt "andrajag" kan hjälpas i sin medvetenhetsutveckling, ger oss förklaring, varför läraren i planethierarkien ofta förefaller individen likgiltig för hans "sjäsliga lidanden". Varje ingripande utifrån skulle endast fördröja processen: de nödvändiga erfarenheter individen måste göra för att finna enda utvägen och villigt mottaga Augoeides hjälp, som också måste medföra förståelse för vari hjälpen består och hur individen i fortsättningen skall förfara. Individen måste själv göra dessa erfarenheter, ty det är endast genom egen upplevelse som individen lär. Teoretiska vetandet är icke detsamma som förvärvat förmåga använda vetandet. Största svårigheten är att övervinna emotionalhöljets motstånd. Emotionaljaget (jaget på emotionalstadiet) vill underligt nog icke bli hjälpt eller vill bli hjälpt på sitt sätt enligt sin okunnighets fiktion utan insikt, att allting verkar enligt lag.

¹⁷Talet om "guds ledning i människans liv" är särdeles betecknande för mänskliga inbilskheten och självmärkvärdigheten. Människan inbillar sig, att allting tillkommit för hennes skull och att guds viktigaste uppgift är att vara dadda åt henne och hjälpa henne fortsätta med sina dumheter och kärlekslösheter. Som om icke monaderna i övriga naturriken också vore i behov av medvetenhetsutveckling och som om något rike kunde betrakta sig som något förmer än andra. Alla riken utgöra nödvändiga förbindelselänkar i utvecklingen genom att om än omedvetet vara till för varandra. Detsamma gäller för alla samhällsklasser i alla naturriken. Utvecklingen möjliggöres genom ett ömsesidigt tjänande. Vilket större bevis finns på livets gudomlighet än att medvetna tjänandet är effektivaste utvecklingsfaktorn? Att de lärde icke ännu kunnat inse den saken, är också ett bevis på deras enorma livsokunnighet.

8.17 *Mystikerns oklarhet*

¹Det mest betecknande för mystikerna är att de sakna en verklig världsåskådning och nöja sig med en ofta religiöst eller panteistiskt färgad livsåskådning (föreställning om en materiell och en "immateriell" värld, en "sinnevärld" och en "andlig" värld). Det är ju också endast esoteriken, som tillhandahåller erforderliga fakta för en hållbar världsåskådning. I nödfall hjälper man sig med vetenskapens hypoteser eller filosofiska konstruktionerna.

²Grundbristen i alla religioner är, att de sakna kunskapsgrunden, som förklarar verkligheten. Det är denna mentala brist, som möjliggör tvivel och tvister. Människorna såsom förnuftsvarer komma alltid att fordra en säker kunskapsgrund. Enda hållbara kommer att visa sig vara hylozoiken. Men det förstås: för att inse detta fordras kritiskt förnuft, något annat än Kants.

³De, som en gång varit invigda och förvärvat kunskapsgrunden, komma aldrig att nöja sig med mindre än en sådan grund. De kunna icke återgå till mystiken annat än tillfälligt. En gnagande ovisshet och osäkerhet tvingar dem att söka vidare. Resignera de i sitt sökande, består ovissheten.

⁴Betecknande för mystikern är hans mentala inaktivitet för att icke säga lättja. Mystikern (48:2,3) avskyr mentala klarheten, som hindrar honom att förlora sig i fantasiens (emotionalitetens) "oändliga" medvetenhetsöcean, att frossa i fantasiens utsvävningar, och motverkar hans behov av extaser. För honom är humanisten (47:5) med sitt krav på klarhet och exakta föreställningar och begrepp snarast motbudande och ställs långt under mystikern själv i utvecklingshänseende. Onekligen har han nått över civilisationsstadiets mentalitet (47:6,7). För esoterikern är mental klarhet och exakt uppfattning av själva materieprocessen till stor hjälp för full förståelse. Han befriar sig därmed från många fantasiens illusioner.

⁵Mystikerna älska det oklara. De älska att uttrycka alla slags verkligheter med för andra obegripliga metaforer, som naturligtvis icke kunna ordagrant återges utan måste omskrivas för att bli begripliga. Ett av teosoferna ofta använt uttryck är "tystnadens röst". Enklast ersätts detta uttryck med "illumination", som betecknar det tillstånd, som följer på kontempletationen, eller med

“kausalintuition” eller “inspiration”. Mystikerna älska dylika ofta poetiska talesätt, som ge “fantasiens vingar” och låta medvetenheten drunkna i “oändligheten” (gud, Brahman, det absoluta etc.).

⁶Det emotionala (känslan, fantasien) är ingen kunskapskälla ifråga om världsåskådningen, vilken för övrigt kräver exakthet. Mystikern, som på detta utvecklingsstadium befinner sig på introverta, subjektiva linjen (6, 4, 2), kan mycket lättare än mentalisten (men ej kausalisten) erhålla kontakt med essentialvärlden (46). Men mer än just kontakt blir det ej. Risken därvid är, att mystikerns fantasi framtrollar visioner, vilkas intensitet han måste taga för verkligheter.

⁷Till mystikernas beteckningar hör “översjälén”, som kan betyda vad som helst, vilken triad som helst. Den okunnigaste kan fira orgier i ockult gallimatiassvammel med dylika termer.

⁸Det man skulle kunna kalla esoterikerns “logiska samvete” gör det omöjligt för honom att godtaga den meningslösa, oklara, missvisande terminologi, som frodas i mystikernas och yogafilosofiens litteratur. Han kräver exakta begrepp, ty utan dessa finns ingen möjlighet till mental klarhet, och sådan är alltid möjlig beträffande företeelser i de mänskliga världarna, eftersom mentalmedvetenheten är högsta slag av medvetenhet i dessa världar. Mystikernas och “ockultisternas” påståenden, att förståelse i dessa avseenden är omöjlig för människan, äro bevis på okunnighet eller omdömeslöshet.

8.18 Mystikerns brist på mental kontroll

¹Mystikern rör sig i emotionalvärlden och med denna världs medvetenhet. Den världen kallas för illusionernas värld och hithörande medvetenhet för illusivitet.

²Det emotionala (känslan och fantasien) är ingen kunskapskälla, även om fantasien i sin högsta sfär kan kontakta essentialvärlden och uppleva förnimmelse av utsäglig salighet. Men mer blir det aldrig, eftersom jaget på emotionalstadiet saknar möjlighet fatta enhetsmedvetenheten, gemensamhetsmedvetenheten. Men det är den attraktionen och icke blinda emotionalviljans begär, som är högsta vishet. Det essentiala är en förening av enhet (“kärlek”, agape) och vishet och ligger långt över helgonets vishet, över helgonets möjlighet till förståelse.

³Därmed är ingalunda sagt, att mystikern befinner sig på fel väg. Tvärtom är mystikerstadiet något alla måste genomgå, och mystikerns livsåskådning och strävan mot helgonstadiet är avsevärt högre stadium än teologien och filosofien på civilisationsstadiet.

⁴Även om mystikern mentalt sett är illusivitet, ger den dock vissa nödvändiga erfarenheter med sin dragning till allt livs enhet, nödvändig förutsättning för broderskapets förverkligande och det väsentliga i “kultur”. Det är kulturens uppgift att möjliggöra automatiska överföringen av energierna från sakralcentrum till strupcentrum, från navelcentrum till hjärtcentrum.

⁵Endast den som icke förstått kan betrakta mystikernas skapelser såsom något mindervärdigt. De utgöra det skarpsinnigaste, djupsinnigaste, skönaste, ädlaste människoanden hittills frambragt i litteraturen (poesi, drama, roman, filosofi), konst och musik.

⁶Mystikerns begränsning ligger däri, att den saknar möjlighet avgöra om dessa fantasiens skapelser ha någon motsvarighet i verkligheten. Ser man nyktert på saken, inser man, att det icke betyder så mycket att man har exakta begrepp om “högre verkligheter” (världar, höljen, medvetenheter, etc.) som att man gör en insats för mänsklighetens höjande i något avseende.

⁷Kunskap om verkligheten är möjlig endast i fysiska och kausala världarna. I mellanliggande världar (emotionala och mentala) finns ingen möjlighet att konstatera fakta. Allt i dessa världar är emotionala illusioner och mentala fiktioner. Risken med klärvoajans är, att man verkligen ser materiella företeelser och blir övertygad om att man förstår vad man ser. Men det man ser är icke bestående verklighet utan produkter av människornas fantasi, ständigt förstärkta av otaliga generationers nedärvda vidskepligheter, både i fysiska och emotionala världarna. De materieförmer man ser äro alltså fantasiens skapelser, givetvis fränsett levande väsens materiehöljen.

⁸Eftersom mystikern saknar esoterisk kunskap om verkligheten och lever ett illusionernas liv med sin fantasiskapelse av gud, framgår härav, att sunda förnuftets kontroll ännu saknas. Förr eller senare (i samma liv eller i någon senare inkarnation) medför medvetenhetsutvecklingen ett uppvaknande av det högre mentala. Övergången till detta högre tillstånd visar sig ofta vara en agnostisk eller skeptisk period, under vilken individen återvinner sin mentala balans. Planethierarkien ser i detta ett gott tecken på verkligt framsteg. Det är bättre att vara skeptiker än godtaga en orimlig fiktion. Den, som finner denna planethierarkiens inställning överraskande, har mycket att lära, innan han lyckas återförvärva sin av teologiska fiktioner förvända verklighetsinstinkt och kan tänka realistiskt.

⁹För den människa, som uppnått högre emotionalstadiet, attraktionsstadiet, mystikerstadiet (48:3) och helgonstadiet (48:2), är fantasien den mäktigaste medvetenheten. Den är oåtkomlig för princip tänkandet (47:6), högsta dittills uppnådda mentalmedvetenheten, och ger suverän, intensiv verklighetskänsla och en visshet, som ingenting kan rubba. Den är ju attraktion till allt, alltså kärlek. Och kärleken är det "högsta av allt", alltså sanning.

¹⁰Emotionala attraktionen (48:3) är suverän. Den blir bestämmande i alla kunskapsfrågor, tills efter några inkarnationer mentalmedvetenheten utvecklats till perspektivmedvetenhet (47:5). Den verkliga mystikern förlorar sig i det utsägliga, "bortom allt förnuft". Mystikern har befriat sig från det lägre mentalas (47:6,7) kontroll. Förnuftet har ingen talan. Han "har en känsla av" att allt vad förnuft heter är fientligt mot hans upplevelser av gud, av oändligheten, av livets urkälla, eller hur han individuellt söker uttrycka det ogripbara. Och han har rätt. Det förnuft (47:6,7), som dittills stått till hans förfogande, har visat sin otillräcklighet, och det högre (47:5) förnuft, som blir åtkomligt först sedan högsta emotionala medvetenhet förvärvats, har ännu icke uppenbarat sin mentala klarhet med sitt suveräna perspektiv på tillvaron.

¹¹Ett helgon med 48:2-medvetenhet tror sig vara mentalt suverän, ehuru han förvärvat endast 47:6-medvetenhet. Högsta emotionala (48:2,3) måste kunna kontrolleras av 47:5-medvetenheten. Men detta är möjligt först på humanitetsstadiet (47:5). Helgonet tror sig vara "allvetande", ha förvärvat "kosmisk" medvetenhet, tror sig kunna "ingå i gud", tror sig vara "ett med fadern", upplever medvetenhetsexpansion i oändligheten etc., just därför att det saknar den mentala kontroll, som perspektivmedvetenheten ger, för att icke tala om kausalmedvetenheten. Det kan bli vilka galna antaganden som helst och med en visshet, som "övergår allt förnuft". Det behöver påpekas, att 48:6,7 svarar mot 47:7; 48:4,5 mot 47:6 och 48:2,3 mot 47:5. Utan den mentala kontrollen är det emotionala vettlöst. Detta gäller givetvis den verkliga mystikern. Humanisten, som förvärvat perspektivmedvetenhet (47:5), är sällan renodlad mentalist utan har mystikerstadiets erfarenheter lätt tillgängliga och slits ofta mellan de höga emotionala och mentala vibrationerna. En sådan typ var Schopenhauer.

¹²Den mentala kontrollen innebär icke, att humanisten kan bedöma det mentalas fakticitet. Verklighetens fakta (i världarna 47 och 48) konstateras först med objektiva kausalmedvetenheten, av kausaljag.

¹³Perspektivmedvetenheten (47:5) ger individen möjlighet logiskt bedöma det ohållbara och oberättigade i fantasiens utsvävningar (48:2 och 3), som mystikern är oförmögen till och ohjälpligt offer för. Även yogierna befinna sig på mystikerstadiet. Den vanliga skepticisms kritik av mystikernas uppfattningar är icke bevis på perspektivmedvetenhet. Kritisera kunna alla, även de mest livsokunniga. Men det är sällan vederhäftig kritik.

¹⁴Mystikern använder ofta alla attraktionens uttrycksmedel för att nå kontakt med enhetsmedvetenheten, eftersom det finns en genväg från det högsta emotionala (48:2) till det lägsta essentiala (46:7). Han kan emellertid icke använda denna på förnuftigt sätt, förrän han utvecklat både det mentala och kausala. Men det har sina risker att utveckla "kärleksmedvetenheten" före sunda förnuftet med förståelse för verkligheten. Det medför misstolkning av företeelserna, oförmåga skilja på väsentligt och oväsentligt och lättrogenhet. Det

blir så lätt övervärdering av personlighet och ledare, av fanatisk, blind idealism med oberättigad självöverskattning, brist på sakligt underbyggd realism, företeelser alltför vanliga just på mystikerstadiet, icke minst emedan insikt saknas om mänskliga utvecklingsstadierna. Allt detta bidrar till att bringa såväl dem själva som den sak de tjäna i misskredit.

¹⁵Det torde vara påtagligt, att mystikern icke lämpar sig såsom lärare eller ledare, ehuru han givetvis anser sig vara den ende, som kan "visa vägen". Det hör med till alla utvecklingsstadier, att man tror det stadium man själv uppnått vara det högsta och att man tror sig själv förstå allting bäst. Det högre ter sig alltid obefintligt, uppfattas som andras brist på förståelse för ens egen vishet.

¹⁶Risken med påpekandet av högre stadier och uppvisandet av högre möjligheter är alltid den, att de omogna tro sig genom godtagandet av esoteriken också ha uppnått humanitetsstadiet. Men deras diskussioner i övrigt vittna om att denna självupphöjelse är idel självbedrägeri.

¹⁷Alltför många tro, att deras salighetslängtan, deras längtan efter kunskapen, efter idealens värld, är bevis på hög nivå. I salig berusning svävar fantasten ut i oändligheten. Allt är underbart och "livet" är härligt. Men därmed är man ingen invånare i idealens värld. En flyktig påhälsning av nyfikenheten räcker ej för medborgarskap. Först när man icke längre lever i illusiviteten och fiktiviteten, kan man begära pass och visum.

¹⁸Emotionalisten (mystikern) eftersträvar den expansion av emotionalmedvet-enheten, som för honom ter sig som fannandet av oändligheten. Han formligen drunknar i emotionala oceanen.

¹⁹Mentalisten (esoterikern) eftersträvar perspektiv på allt i tillvaron, vilket leder till koncentration in mot perspektivets centrum eller idén. Det paradoxala ligger i att mentala expansionen medför kontraktion, tills jaget genom intuitionens nålsöga når in i kausalvärlden.

8.19 Klärvoajans och medialitet

¹Eftersom många mystiker ha lätt att falla offer för passiva, mottagande tendensen istället för att inrikta sig på självinitierad medvetenhetsaktivitet, finns också risk för medialitet och klärvoajans. Därmed hamna de i lägre emotionala sfärerna och utsätta sig för inflytelserna från dessa. Planethierarkien inskräper därför gång på gång för ockulta studerande vikten av att definitivt vägra befatta sig med hithörande företeelser, medialitet eller klärvoajans. Riskerna äro alltför stora, och många medier ha fått betala äventyret med förstörd hälsa. De motverka utvecklingen av den egna mentalmedvetenheten, vilken är ojämförligt viktigare än allt som har samband med emotionaliteten. Vi ska arbeta på självinitierad medvetenhetsaktivitet, icke på att bli passiva mottagare av inflytelser från lägre emotionalvärlden (48:5-7). En medlem av planethierarkien (44-jaget H.) arbetar med att få spiritualismen att bli ett religions-filosofiskt samfund och sluta med ockulta experiment. "It is not safe for human beings, poor foolish things, to tamper with unknown forces."

²Mänskligheten har en gång varit emotional, medial och klärvoajant och bör söka bli mental och behärska det emotionala. Atlantiderna voro emotionala rotrasen, och vad som var normalt och utvecklande för dem blir hinder för femte, ariska rotrasen, vars uppgift är att utveckla det mentala. Det var insikten härom som kom Blavatsky att energiskt bekämpa spiritualismen såsom en atavistisk företeelse. D.K. påpekar, att medialitet är en atavistisk tendens, som bör bekämpas. Vi ska icke stimulera det som vi söka befria oss ifrån. Att födda medier ställa sin förmåga i forskningens tjänst, är en helt annan sak. De utföra en offergärning, ehuru de kanske icke inse det. Vi behöva för övrigt icke inhämta vetande av de avlidna i emotionalvärlden, vilka sakna förutsättning förvärva kunskap om verkligheten. Många spiritualistiska idealister som veta detta vilja hjälpa de i emotionalvärlden desorienterade till bättre förståelse. De besinna ej, att medierna, som låna sig åt dylikt, riskera sin hälsa och motverka sin utveckling. Dessa idealister få vänta med sin hjälpverksamhet, tills de själva gått över.

³Vad man i dagligt tal menar med klärvoajans är emotional objektiv medvetenhet, alltså varken

fysisk-eterisk eller mental. Människan kan icke utan en lärare från planethierarkien förvärva mental objektiv medvetenhet. I mentalvärlden (efter upplösning av emotionalhöljet) är hennes medvetenhet enbart subjektiv. Hon saknar möjlighet iakttaga mentalformerna i mentalvärlden. Det hon ser är hennes egna mentala föreställningar. Det blir därför lätt att förstå, att hon icke heller kan äga objektiv mental medvetenhet såsom fysisk varelse.

⁴Det måste eftertryckligt betonas, att "klärvoajanter" icke ha kunskap om verkligheten, vad än de själva och deras anhängare anse. Det är stort misstag tro, att emotional klärvoajans skulle vara tecken på högre utvecklingsstadium. Den är tvärtom ganska vanlig på barbarstadiet. Medfödd klärvoajans beror på beskaffenheten hos navelcentrum, solarplexuscentrum. Det är detta centrum, som möjliggör kontakt med emotionalvärlden och som är sätet för människans känsloliv. Planethierarkien varnar uttryckligen sina lärjungar för att söka förvärva klärvoajans, emedan den förstärker emotionala illusiviteten och fiktiviteten. Det är svårt nog ändå att i umgänget med människor undgå att påverkas av deras suggestioner. Endast kausaljag kunna rätt bedöma emotionala företeelser. På lägre stadier är felbedömning oundviklig. Vi böra vänta med att förvärva objektiv medvetenhet, tills vi blivit kausaljag. Då först kunna vi rätt bedöma företeelserna i emotionala och mentala världarna. Klärvoajans innebär en extra belastning. Medfödd klärvoajans är ett tecken på att den förvärvats i föregående liv och räknas såsom "dålig skörd", ett resultat av "olydnaden" mot varning för klärvoajans.

⁵Vi ha normalt eterisk, emotional och mental subjektiv medvetenhet, och vi kunna förvärva såväl kausal som essential subjektiv medvetenhet utan annan objektiv medvetenhet än den normala fysiska. Klärvoajans utgör ett hinder för förvärv av högre subjektiv medvetenhet.

⁶Allt detta har sagts otaliga gånger förut, men klärvoajanter och yogier ha gjort sådan propaganda för klärvoajans, att ständig varning är berättigad.

⁷Klärvoajans få vi till skänks, när vi blivit kausaljag. Till dess göra vi mycket klokt i att avstå från den.

⁸Det är särdeles värdefull förnuftsnorm, som planethierarkien ber människorna beakta: Undvik allt som icke gillas av "sunda förnuftet" och allt icke "naturenligt"!

⁹Denna regel, tillämpad på klärvoajans, mediumska etc., skulle ha befriat mänskligheten från många misstag. Det fordras kausalmedvetenhet för att kunna bedöma hithörande företeelser. De höra icke till normala fysiska livet, äro alltså icke naturenliga. Emotionalt liv skall levas i emotionalvärlden av emotionalväsen, befriade från fysiska höljena. Det är det enda naturenliga.

¹⁰Det måste med bestämdhet hävdas, att ingen människa kan förvärva "kosmisk medvetenhet" (som börjar först med värld 42). Hon kan icke en gång förvärva superessential (45) medvetenhet (sanskrit: nirvana). De som påstå sig äga dylik äro offer för sin emotionala klärvoajans (48). Människan kan icke ens, vare sig genom yogametoder eller andra slags genvägar, förvärva mental klärvoajans. Förutsättning härför är kausal medvetenhet, och den är ouppnåelig för andra än lärjungar till planethierarkien. Och vad de få lära ifråga om metoder få de icke meddela "oinvigda". Mänskligheten har många miljoner år kvar, innan c:a hälften kan nå kausalstadiet. Och att tro sig vara färdig för lärjungaskapet är bevis på motsatsen.

8.20 Emotionalvärldens bedräglighet

¹Mystikernas värld är emotionalvärlden, känslornas värld. Man är beroende av känslor, tills man lärt sig mentalt behärska dem, blivit mentalt suverän på humanitetsstadiet. Värre är det för dem som förvärvat emotional objektiv medvetenhet. Eftersom de sakna möjlighet avgöra, om de materiella emotionalformer de se äro "äkta" eller "konstgjorda", bli de offer för de felaktiga föreställningar, som de flesta religioner vimla av. De kristna hamna i helvetet, om de icke blivit "frälsta" genom tron på syndernas förlåtelse. Så vidskepelsen om syndaförlåtelsen har åtminstone det goda med sig, att de slippa plågas av sina självskapade helvetesfador. Yogierna träffa sina fantasigudar, varpå Ramakrishna var typiskt exempel. Esoterikern vet, att alla gestalter av gudar

och gudamänniskor och stora profeter etc. äro förfalskningar och att dylika företeelser äro bedragares eller självmbedragas verk. Planethierarkien överflyttade år 1925 från kausalvärlden till essentialvärlden. Det har bestämt sagts ifrån, att ingen från femte eller högre riken påträffas i emotionalvärlden.

²Vivekananda frågade Ramakrishna, "om han sett gud". "Ja", blev svaret, "lika tydligt som jag ser er." Vad Ramakrishna såg var en emotionalform av emotionalmateria i emotionalvärlden. Det var en fulländad robot, som kunde agera som man väntar att en gud skall agera och tala som man väntar att en gud skall tala. Sätillvida var illusionen fullständig. Men vad lärde denne gud? Ingenting utöver det som Ramakrishna trodde att han visste. Och bara det högsta och finaste och ädlaste han själv tänkt.

³Mystikern tar sin vision för verklighet. Men alla företeelser i emotionalvärlden äro nu en gång för alla i något avseende illusoriska. Och så länge mänskligheten befinner sig på emotionalstadiet (vilket den gör till 95 procent), finns ingen möjlighet för den att nå fram till verkligheten eller kunna enas om något definitivt. Det är en sak många esoteriker icke insett. Det är därför toleransen är en ofrånkomlig princip, ifall icke mänskligheten alltjämt skall leva i ett tillstånd av allas krig mot alla.

⁴Att klärvoajanter och folk i emotionalvärlden kunna godtaga dessa närmast naiva scenerier ur den s.k. akashakrönikan såsom trogna återgivningar av historisk verklighet, vittnar bäst om deras omdömesförmåga. I fysiska världen finns åtminstone möjlighet att konstatera fakta. Denna möjlighet saknas i emotionalvärlden för dem som befinna sig där. Faktum kvarstår, att folk i emotionalvärlden förefalla ännu mer omdömeslösa än i fysiska livet. De kunna icke iakttaga fjärde dimensionen. De förstå icke vad de se. De äro ovetande om emotionala materiens natur och verkningsätt. Deras uppgifter äro alltigenom otillförlitliga. Naturligtvis äro de lika övertygade om sin egen vishet som alla andra. Och det är dylikt spiritisterna anamma som fakta.

⁵Det allmängiltiga i fysiska förståndets uppfattning av objektiva materiella verkligheten är riktig uppfattning.

⁶Vad som skadat esoterikens sak är, att alla klärvoajanter ha olika uppfattning av emotionalvärldens objektiva verklighet utan förståelse för att det i denna illusionernas värld icke finns någon möjlighet till allmängiltig uppfattning. Det är ett faktum som måste fastslås.

⁷Det esoteriska axiomet, att "änglar visa enbart falskhet", är uttryck för det faktum, att alla "röster" människorna lyssna till i sitt inre komma från emotionalvärlden, livsokunnighetens värld. Augoeides' "röst" förnimma vi aldrig, ty han är vårt högre jag, vår egen övermedvetenhet, och uppträder aldrig som ett annat jag med egen röst.

⁸Emotionalvärlden är den mest bedrägliga av alla världar. Det är därför den är svarta logens hemvist. Det måste klart sägas ifrån, att det helt enkelt är omöjligt för människan att i den världen avgöra, vad som är sant eller falskt, överensstämmande eller ej med bestående verkligheten. Detta kan tydligen icke sägas för ofta.

8.21 Trine

¹Till de många ideologierna på mystikerstadiet hör amerikanska New Thought (nytänkarrörelsen). En av denna rörelses representanter är Trine. Som så många äkta reformatorer av kristendomen söker han utrensa teologernas livsförfalskande dogmer och återge Jeshu förkunnelse för folket i dess ursprungliga form, sådan den framgår ur bergspredikan. Trines förkunnelse innehåller mycket av den levnadsvishet, som varit gemensam för alla tiders vise.

²Liksom de flesta till mystikerstadiet hörande ideologier (vilseledda av berättelserna om "underverk" i nya testamentet) förkunnar även New Thought, att man med denna lära icke behöver vara sjuk eller fattig, att man lyckas i alla sina företag etc. Bortsett från dessa ohållbara föreställningar äro dessa ideologier bevis på, att man icke behöver vara kännare av esoteriska världsåskådningen med dess rätta kunskap om verkligheten för att leva ett fullkomligt liv i

överensstämmelse med livslagarna.

³Ralph Waldo Trine var redan genom sina förnamn symboliskt predestinerad att bli Emersons tronarvinge. Han är förnämste representanten för den nya livsfilosofi (New Thought), som utgående från Emersons livssyn gjorde denna mera realistisk och praktisk.

⁴Den befriar Christos' lära från all teologi (paulinism, eusebiosism, kyrkomötens och påvars dogmatik) och framhäver det enda väsentliga, som förbisetts i kristendomen. Den har utrensat begreppen syndafall och synd såsom brott, vilka gud skulle uppfatta såsom personlig kränkning av sitt gudomliga majestät och därför aldrig kunde förlåta etc., övriga barnsliga vidskepelser att förtiga.

⁵Jeshu framställes som den enda människan, som klart insåg, att "det oändliga livets ande står bakom allt, verkar i och genom allt och är den livgivande kraften i allt" och ändamålsenligt verkar genom alla som vilja tjäna livet. Människan är ingen fallen varelse, icke ett offer för fädernas missgärningar. Den hjälp människan sökt utom sig finns inom henne. Hon bär alla gudomliga möjligheter inom sig.

⁶Denna livsfilosofi har i själva verket kommit sanningen, verkligheten så nära som är möjligt för mänskliga förnuftet. Därför drar man sig för att kritisera de överdrifter, som visserligen förekomma men som äro betydelselösa i jämförelse med de sanningar den förkunnar: tilltron till livet och det godas allmakt.

⁷I sin psykologi hävdar New Thought, att tanken är en kraft och den förnämsta kraft, som står till människans förfogande, när den är i överensstämmelse med livets mening och mål. Men för att den skall vara så allsmäktig som "nytänkarna" antaga, fordras nog mera kunskap om de lagar efter vilka den verkar än den som framhävts. Emellertid klagör New Thought de hinder för tankens makt, som allmänna livssyner rest (icke minst den religiösa). Det gäller icke endast, att "våra tvivel äro våra förrädare", som redan Shakespeare påpekat. Med rätta hävdas, att människorna göra sig livsodugliga med de gällande betraktelsesätten. Även om mycket återstår att lära, innan vi kunna tänka i överensstämmelse med verkligheten, så är denna livsfilosofi på rätt väg. Såsom allmänt godtagen livsåskådning skulle den höja mänskligheten till kulturstadiet. Ingen religion har lyckats därmed.

⁸Denna livsfilosofi är så strålande vacker, att man beklagar, att den icke är i överensstämmelse med verkligheten. Den innehåller så många livssanningar, så mycken levnadsvishet, så många goda uppslag till riktiga relationer mellan människor, att den förtjänar studeras av alla som äro intresserade av livsproblemen och framför allt religionens problem.

⁹Som alla religiösa rörelser och livsåskådningar saknar även New Thought en hållbar verklighetsgrund. De hänga i luften, om den grunden saknas. Utan en förnuftig redogörelse för verkligheten kvarstår motsättningen mellan tro och vetande. Det hela förblir subjektivistisk och individualistisk spekulation, och envar gör sig sin föreställning om gud och övriga hithörande företeelser. Envar, som alls kan tänka, gör sig en egen religion och enighet är utesluten, såvida man icke gör religionen till privatsak och bortser från den i umgänget med andra.

¹⁰New Thought är en religion i skarp motsättning mot teologiska kristendomen och orimligheterna i teologernas hela fiktionssystem. Särskilt Trine insåg klart, att Christos' ursprungliga lära var förkunnelsen om guds väsensgemenskap med människorna och allt levande, om gud såsom kärlek; att guds förhållande till människorna kunde förliknas vid en faders förhållande till sina barn; att människors livsmisstag icke kunde vara en förbrytelse mot honom personligen, att gud icke behövde försonas med människorna; att således syndabegreppet i teologiska bemärkelsen är en fiktion.

¹¹Idén om Christos var så grundligt förfuskad, att det för nytänkarna icke återstod annan möjlighet än att göra Christos till människa och människan gudomlig till sitt väsen, människans högre jag till ett med gud.

¹²Christos förklarades vara den förste, som upplevat gudsgemenskapen, insett människans

gudomlighet och att banbrytande betydelse legat däri.

¹³Men endast esoteriken kan ge lösningen på detta problem, klargöra att Christos var varken gud (i kosmisk bemärkelse) eller människa.

¹⁴Vi människor äro icke gudar. Vi bara ha möjlighet att bli det. Vi ha kravlat oss igenom tre naturriken, sträva i det fjärde att nå det femte. Christos har nått det sjätte och har därmed kommit så långt som man kan komma inom solsystemet. Den, som förvärvat sådan allvetenhet och allmakt, har fått beteckningen gud.

¹⁵Utan kunskap om tillvarons mening och mål, medvetenhetsutvecklingen genom de olika allt högre naturrikerna, finns det ingen möjlighet förnuftigt förklara sådana historiska gestalter som Buddha och Christos. Vad teologer eller filosofer eller yogier i sin livsokunnighet fantiserat om saknar verklighetsunderlag.

¹⁶Följande citat ur Trines skrifter visa grundsynen i hans livsuppfattning:

¹⁷Icke genom att tro, att Jeshu levat det liv han levat, utan genom att leva det liv han levde kan man inkomma i guds rike.

¹⁸Tankar äro krafter, lika skapar lika, lika drar till sig lika. Att behärska sina tankar är att behärska sitt liv.

¹⁹Ingen har nått enheten med negativ livsinställning.

²⁰Alla påverkas vi medvetet eller omedvetet av de människors känslö- och tankevanor med vilka vi komma i beröring.

²¹Att tjäna vår nästa är lika nödvändigt för vår lycka och välfärd som att arbeta på vår egen. Den småsinte, hjärtlöse, själviske kan icke vara lycklig.

²²Allting predikar de yttre omständigheternas oviktighet.

²³Vi odla lyckan genom att tänka glada tankar, att icke tänka på oangenäma saker.

²⁴Livet blir förunderligt enkelt, om vi äro sanna mot det högsta inom oss.

²⁵Vad du tänker, det blir du. Tanken är handlingens fader. Det ligger i vars och ens makt att bestämma, vilka tankar han skall eller icke skall hysa.

²⁶Christos var en av de största kättare som världen sett. Tvärtemot vad religionen lärde förklarade han, att gud icke var vred på sina barn, icke var avundsjuk eller hämndgirig.

²⁷Människan kan vara sin egen värsta fiende såväl som sin bästa vän.

²⁸Vi måste lära oss inse, att vi alla utgöra en enhet, en kollektivitet, och att vi skada oss själva, när denna är söndrad mot sig själv.

²⁹Sänd stundligen ut i tankevärlden: "Dear everybody, I love you".

Ovanstående text utgör uppsatsen *Mystik* av Henry T. Laurency.

Uppsatsen ingår i boken *Livskunskap Tre*, utgiven 1989.

Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1989.